

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimstre 12 rals.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.

(si Deu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSSCRIPTOR Y JO.

SUSSCRIPTOR.—¡Hola! Lo felicito per l' últim número. M' agrada molt, ¡pero molt! En lo seu periódich ha succehit lo contrari que en los altres. Coménsan be y despues se van espallan. Vosté al revés. Lo primer número era molt fluix; cada número ho ha estat menos, y si segueix axis, arribará á ser lo Charivari catalá.

Jo.—¡Home! no s' en rigui. Ara té elements per serho. Ten redactors, que tots menos jo son escritors de debó. Del dibuixant no n' hi parlo. ¡Y l' editor en Lopez! ¡No li dich res mes!

S.—Jo á vosté l' he defensat moltes vegadas. Tothom diu que un periódich satírich no se pot sostenir á Barcelona. Pero jo sempre he dit que un periódich que fugi de personalitats y tingui lo caràcter de UN TROS DE PAPER s' ha de sostenir per forsa. ¿Y cóm li va de suscripcions?

J.—Cada dia n' hi cauhen de noves. Y lo que es de los antichs suscriptors, no n' hem perdut ni un. Aixó es molt bona senyal. ¡Ah! y es tant mes estrany que no s' haja perdut cap suscriptor, quant sabem que ni ha molts que están cremats perque no reben los números. Ara cuidantsen en Lopez no succehirá aixó.

¿Vol jugar que no ha reparat una cosa?

S.—¿Qué?

J.—Que ara hi ha molt més texto que antes.

S.—¿Qui es que no se n' adona? Si casi n' hi ha mes de la mitat mes.

J.—En lo número que ve hi ha uns versos tristos, que li agradarán d' alló més.

S.—¡Home! ¿Cóm es que hi posan cosas tristas?

J.—¡Res! Ho hem fet per provar que si 'ns donés la gana fins fariam la pols á los dels Jochs Florals. Passiho be, que veig una Central, y tinch d' anar á la Barceloneta.

S.—¡Vaja! Passiho be.

LO CABALL, LO MATXO Y LO BURRO.

FÁBULA.

En certa casa de pagés, molt rica, Tenian en lo estable, Per aná á n' al mercat á fe trafica Y perqué 'l xicot gran pognés fe el curro, Un matxo, un caball tòrt y un pobre burro. Considerant lo que era lamentable Lo estat en que 's trobavan, Van pensá, un dia, tot menjant garrofas, Tractá tan gran assunto 'ls tres estrofas, Y axis, ab veu de nas, argumentavan. —¿Cóm es?—deya 'l caball, tirant arrera De clins la seva llarga cabellera, Com un pianista al asentarse al piano,— ¿Cóm es, que sent, com so, tan campetxano, No haig de prendá á las euguas, Y ab una fló á n' al trau y un bon beguero Y uns lentes per guiparlas de dos lleguas, Conquistarlas garbós com un bolero Y sens casarme may, no dalshi treguas? —Així ho faré,—va dí,—y ja no m' enredo; M' entregaré al amor y solté 'm quedo Lo matxo, que menjant favons y palla Va escoltá lo que deya 'l letxuguino, —Fas be,—va contestá,—festeja y balla Y no tentis casante á n' al destino. A mi fa un any que s' ha m' ha mort la mula, Y ja veus que ni menos porto glassa. ¡Lo que 'm va fe patí la gran gandula! ¡Tan sols ho pot saber aquell que ho passa! Ditxosos eram, quant va veure un dia A un matxo d' un dels trens d' artilleria, Y prou sab be tothom de las minyonas, Que en veyent militars ya no hi ha donas. La artilleria montada va seduir-la,

Lo gran canó que ell duya va exaltarla, Y anavan ja á fugir cuant d' una cossa Fereixo al artillé, mato á la mossa, Y adúltera al canyet varen portarla. ¡Ja veus si vaig patí! May mes m' enredo, Estich desenganyat y viudo 'm quedo.— Lo burro, que escoltava Per si, tot remugant, filosofava, (Que ja 'l filosofá es, sense fe agravis, De sabis burros y de burros sabis). Quant ell va habé per fi pesat la cosa, Aixís se va esplicá, ab la diferencia Que en lloch de ser en vers, va dirho en prosa, Forma mes propia per parlar la ciencia: —Per algo es de lo bram la veu melosa; Per algo lo Criador va fe á las burras; Per algo 'ns ha donat la cua hermosa Ab que espantem las moscas dantnos surras. Las queixas d' aquet viudo son ya vellas, Y si jo puch gosá ab burra matrona, ¿Qué 'm pot fe á mí, la dona, Que 'm passi mes amunt de las aurellas? Si no pensés aixís, s' acabaria La rassa del meu nom, quant moriria. ¡Casemnos, ja que som joves y curros, ¡L' amor dels asas ompla 'l mon de burros! Al cap d' un any d' aquesta gran parlada, L' ambició de tots tres era lograda: Lo caball, sent solté y fent bojerias, Sen va anar al calaix en molt poch dias; Lo matxo, viudo, y anyorant la dona, No passaba 's pot dir una hora bona, Y lo burro, ab la dona y nou criaturas Patia allí 'ls set calsers d' amarguras.

Aixó vol dir, lector, segons jo ho miro, Que si vols estar be, clávat un tiro.

S. P.

RECORTS DE CORPUS.

—¿Qué tal? ¿S'han divertit aquest Corpus?
—Sí, es molt bonich; pero... tan mateix ja 'm comensaba á amohinar.
Aixins ho sento á dir; pero en quant á mi, no 'm canso de véuer que cada casa es un altaret, y que cada balcó es un aixam de minyons ben compostas bellugadissas y esperansadas.

¡Aquell burjil, mobiment y alegre conversar del curs, no 's veu mes que un cop l' any!

Sols per veurer lo lleó y los leonets espero jo ab ansia las pro-

cessons. Francament: una fiera ab cara de home de arraigo, passejantse pacíficament ab la familia (com fa lo lleó del Corpus) me apar que encara que fassi un chic de mal á la concepció estètica, en cambi es espectacle moralisador y una bona critica per mes de quatre homens que semblan fieras. Jo comenso á gosar desde que, sentintse de lluny los gegans, las criaturas se posan de puntetas; se enfilan sobre lo asiento; volen treurer lo cap per entre mitx dels ferros del balcó; y mentres ab grant donaire ballan los dos monstros, se senten los crits de:—¡Noy, caurás!—¡Noy, vina

aquí!—¡Ay, Reina santíssima que ve un caball!
Per tot hi reparat que axis que ve lo porrer, sempre hi ha algú que diu:—¡Que 'n fa d' anys que coneix aquest home! y

trobo també per tot aficionats á observar en alta veu qui porta be ó malament las pesadas banderas dels gremis, banderas inse-

parables dels clàssichs ventalls ab ribet de cuuro platejat: tan inseparables ó importants, que mes se fixa lo mon en las banderas y ventalls que en los qui los portan.

Ne pasa una, ne passa un altre, y un altre, fins que 's pert lo compte; y los qui las duen, per llarch que sigui lo curs, sempre van sentint dir á la gent: «¡los hortals! ¡los camàlich! ¡los sastres! ¡los fusters! ¡ay, com suban! ¡ay, qué pesant! ¡ay, quin nas! ¡ay, quin clatell! y tota aquesta cantarella dura desde que tot aixe-

rits surten de la iglesia, fins que hi tornan á entrar.
Aquest any va ocasionar molts rabietas la prohibició episcopal de que anessin chicots disfressats de sants en las processons;

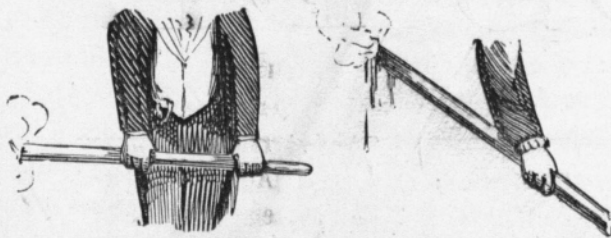
mes passada la primera, ángels, sants Antonis y fillas de Maria

varen trobar medi de que los seus pares los entreguessin á la admiració de la culta Barcelona.

Entre los espectadors hi ha qui conta las hachas per enviar la nota l'endemà á un periodich... ¿No han reparat quina cosa succeeix ab las hachas?

Hi ha homens que los cabells se los pentinan cap á darrera, portan la gorra en darrera, tiran lo cos cap en darrera y fins duén l'hacha aixins: ab lo flam en darrera. Los cadets entremaliats y

Tenorios de col·legi la agafan ab las dugas mans, sentla tocar ara á l'una cama, ara á l'altra. Los cesants, los usurers y los pares que van curts y han de donar exemple á sos fills, la portan de modo que no 's gastí gaire. Altres sembla que busquin lo vell

mitj del hacha á fi de que se mantingua horisontal y no hagian

de fer mes que sostenirla. De 'n tan en tan se veuen unas grapas morrenas, robustas, peludas, y aprop de el'as un mañoch de hachas; es

un assistent. Desde aquell punt totas las hachas venen ab lo flam cap en terra. Es cosa que á las camalluentas las obliga á esclamar:

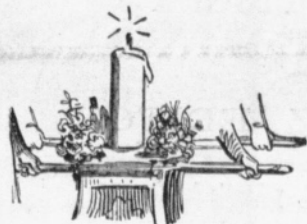
¡ay Deu meu, quin gasto! y lo qui sent la esclamació, si se pensa que ho diuen per ell, posa cara de rich y abaixa mes lo flam. En tota processó hi ha algú que porta l'hacha trencada: no se si deu

ser el que veu á la seba fulana parlant ab aquell de qui te colen encara que, segons lo Diari, aquest any se n'han trencat molts la consecuencia de las porquerias que los cerers barreigan ab la cen de fer hachas. Y ja que de hachas parlem, ¿no es veritat que molt capellá aquesta posició?

A propòsit he deixat per lo últim lo ciri pascual, que no se per que l' han de trobar tan content ó alegre; jo per mes que lo cor temple, no hi trobo cap signe de satisfacció.

Lo que veig sempre es un ó altre senyor com per exemple que aquí vehuan, que per tot allí ahont passa sent preguntar: «¿

ay! ¿qui deu ser aquell? Y aixó repetit per espay de molts hon ha de posar al pobre home de manera que al arribar á casa se deu pensar: ¿qui so jo?

Y ¿qué hi fa falta may lo pincho carregat de mucados en la buchacas y de caramelos? ¡alló es farsell dols!

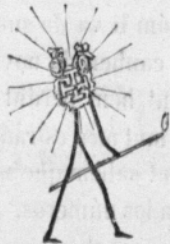

No' ls pregunto si conexen aquell coll inmens y aquella va

y aquella certa medalla en un hàbit talar, perque es cosa que no despinta y si no hi fos, no semblaria processó.

¿No s' han quedat alguna vegada enlluernats com jo al pas una irradiació, algo resplendent, flagrantissim, per devant seu, especie de llampech ab vagos contorns de forma humana?

A mi tots aquets accidents me conuouen y me ajudan á formar una idea aproximada de la variada monotonia de lo univers.

Diguíne: aquestos homens, ¿no 'ls han vist mil vegades?

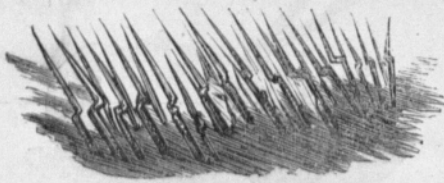

Donchs si vostés visquessin mil anys, anirian veyen veterans en las processons, que sempre 'ls semblarian los mateixos per mes que se anessin succehint uns á altres de pares á fills.

Aixó es lo mateix que l' escolá que corre portant foch i han vist may que hi fassi falta?

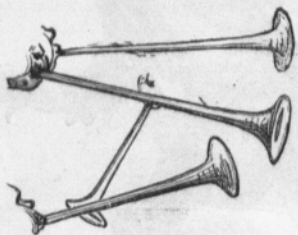
Entretant se ha anat fen foch: se sen de lluny lo: ram-blau, taram, de la tropa; torna a aixecarse la gent: a los forasters sels diu: «miri, miri, la custodia, val tants mil duros!» y se acaba la processó com totas las festas del homes; ab un bosch de bayone-

tas que avansan, y detrás de ellas una gran munió de gent cansada, cruxida, que ja voldria ser a casa; chicots adormits ó mal humorats que ploran y demanan aigua; donas que 's queixan de trepitjades, pallangas graciosos que fan trabeta a los del davant; portas que 's tancan, convidats que 's despedeixan y senyals de acabament per tot, que contrastan be ab lo bullici de aquell mateixas personas moments antes de sonar las timbales.

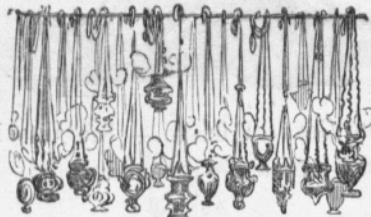

A lo ultim de tot es quant un curiós exclama:
—Ay, ay! ¿no deian que hi anirian quatre trompetas?

Y li responen ab tristura:

—¡Veji! Te rahó. ¡Oh y los vintiquatre incencers que també hi habian de anar! ¡Jo que tenía tantas ganas de veureros! Si vostés son de aquestos, aquí 'ls tenen.

Después de la processó, ja sabem lo que succeheix: per tot hi ha cad'ras trencadas, tacas, encaderats... pero tot passa, se adobe, se cura y se renta. La gent ab altres fastichs y amohinos van olvidant lo amohino de las processons, y al mars vinent ja 's comensa a sentirse a dir:

—¡Ay, ja voldria ser a Corpus!

N.

LA TERRAIRE.

Un dels tipos que mes recorren los carrers de esta conda ciutat, es, sens dubte algun, lo que dona títol a eix article.

Figureuvs una xicota de divuit a vint y quatre anys; desenvolta, de mirada atrevida, ull viu y penetrant: senyals evidents de son descaro y poch respecte; de un conjunt vulgar; desgarradota en son port; ab faldillas d' indiana del país, vella y descolorida, demunt d' una solas enaguas; gipó de panyo, al fort del ivern y que lo desprecia a las primeras calors; mocador al coll que 'l nua a sas espalllas, y al cap que se 'l subgecte per dessota las barras ab un mal manyonch, calant mitxa blava, descolorida com totas las demés prendas de son traju, espardeya de quatre betas ó sabata de cordobá y tindreu lo tipo de la terraire.

Adherit a ella, com la ma al bras, va un burro mes sech que un secall y mes manso que un bon Jan, resignat ó no resignat; pero víctima del bastó de la terraire, sens mes arreus, generalment, qu' un mal ronsal, las mes de las vega-

das d' espart, lligat de modo que servesqui de brida y una mala sárria, acurullada de terra d' escudellas que porta sens amparo de manta ni albarda, lo que fa que lo número de sas nafas corri pari-a ab lo de las garrotadas que ab sa paciència borrical conta diariament a la acompasada cantarella de ¡Quiii... vool... terra!

Cada dia sobre las nou, en lo bon temps, y allá entre once y dolce al fort del ivern, las veureu entrar a professó feta pel portal de St. Antoni, dispersantse per los diferents barris de la ciutat, ahont per espay de tres ó quatre horas no deixareu de oir la llastimosa cantillera, ab lo seu obligat acompañament de garrotadas, que com a pluja menuda cahuen sobre los pacientíssims burros, lo que sens dubte ha dat origen al ditxo mes pacient que burro de terraire.

Si mes detalls vos faltan per coneixerla, prencuvos la pena de escoltar lo següent diálech.

—Digas, ¿Treseta, porque no vas venir ahir?

—¿Y com volia que vingues ab aquella pluja? ¿Qué volia que portes fanch?

—Tindrias de tenir repuesto fet per aquestos casos. Bona falta 'm vas fer.

—¡Ay! ¡ay! Si mira tan endevant no caurá may enderre- ra. Val mes que 'm compri doble partida y així 'n tindrà per cuant plogui.

—Tinch la pastareta petita.

—Y jo la casa. ¿Vaja, quant ni poso?

—Plena. ¿Quánt te dech?

—Sis cuartos.

—¿Com sis cuartos? ¿Que 't tornas boija? ¡Si l' altre vegada me la vas omplir per quatre!

—Donchs si ho ¿sap per qué ho pregunta?

—Umpla be: umpla be.

—Si 's vessa. ¿Qué no ho veu?

—Vaja no sigas arraixa. Aixó ray que no hos costa res.

—Se coneix que no la te de arrancar, ni perdrer las un- glas, que sino no ho diria. ¡Xo! ¡Aquet dimoni de burro!

—¡Fuig dona! ¡Si ni se 't pot tenir de tan sech!

—Donchs ab tot y ser tant vell 'm fa posar cabells blancs. Ara mateix, al passar pel carrer de San Pau, ha vist la sumera de la Felissa, y ¡ay, filla, com se m' ha posat! Xo! (La Treseta, com per via de advertencia, sacnt dos ver- gasadas al cap del ruch, suficientes per ferhi tornar al mes sabi).

—No li peguis, dona.

—Vosté lo tingues de governar, ¡xó! dich. ¡Ditxosa cua, sembla la péndula de un ralotje! Y diguim, ¿qué 's fora la minyona del tercer pis?

—¿Qui vols dir?

—La Leyonor. Aquella tant llamenca, que sembla que tingui la salut enmatllevada, que se la pinta de pulida y parla tot zafallós.

—¡Ca, dona, si 'l amo está que hi delira!

—Donchs sí que te gust. ¡Me sembla que deu ser mes macarró!

—¡Per qué, dona!

—¡Qué vol que li digui! No compra terra mes que de lluny en lluny, y si vosté ho repara, baixa una olla mes ple- na de cascarría que fastich fa de tocarla. Xo! burro! Mala- hida mosca, y como me 'l fa perténir! (Y dient aixó li alsa la pelada cua, cassa l' insecta, 'l rebat per terra y 'l enxa- fa esclamant tota satisfeta. Ves, pica). ¿Y el senyor Cinto?

—Se ha mort.

—Dèu l' hagia perdonat. ¿No vol pas res mes?

—¿Quánt tornarás?

—Cada dia que no plogui. Arri, payaso! ¡Qui... vol... terra..!

Y el burro camina de nou, suspirant de goig per las lliu- ras que ha descarregat de pes, quals sospirs van aumen- tant a proporció que la carga baixa. Pero cuant la sárria mostra son fons, llavors comensa la segona part. La terrai- re la plega pel mitg, la coloca sobre la bestiola, y ab una agilitat que envidiaria la mes lleugera amasona del circo de Ciniselli ó Price, de un sol bot, y sens tocar pel, monta en lo burro, y sentada ab la tranquilat mes indiferent, co- mensa a contar los cuartos que ha fet, sens aténdrer si el burro va dret ó tort; si per la acera ó per lo mitg, ni si pot donar algun cop de cap ó algun pató a algun bocabadat:

donant lloch sa distracció a las queixas de los transitans y a las desvergonyas de la terraire, algunas, capassas de aver- gonyir al sol, si el sol tingues vergonya.

Al passar per lo carrer del Hospital, compra un llonguet y un grapat de fruta, sens pendrerse la molestia de baixar de la bestiola, y corra a reunir-se ab las companyeras que la esperan al entrar al carrer de la Cera.

Si llavors las topesin, no las diguen res: es un consell d' amich; puig aquell bocas, si la emprenen contra vos- altres, son capassas de mareijarvos y pot ser de algo mes, solsament ab sos inmensos ditxos, equívocs, descaros, desvergonyas, llangotas y sofocos. Ab conciencia crech jo que un dels suplicis que jo destinaria als homens tontos, si may arribés a legislar, cosa, com saben, molt fácil en nos- tres dias, fora lo ser toreat per las terraires.

Ans de acabar ab tot, per satisfacció de nostre poble, vos diré ab orgull que la terraire es, generalment, tant honrada com desvergonyida, que no obstant la deixadés y descuit de son traju, no quita que 'l diumenge la vejau, mudada de festa, convertida en airosa pagesa del Plá y enamorant a mes de quatre, sens notarli aquell desenfado y desenvoltura; pero no vos deu estranyar: la terraire llavors no es terraire. Ella no existeix sino quant va espallofada, deixadota y sens pentinar, acompañada de son miserable y dissecat burro, y cridant ab gutural y llastimosa veu: ¡Quiii... vool... terra!

BLAY MAREAGAS.

LLETRILLA.

La Rita es una xicota

Més negra que l' café sol;

Fa tuf con un esquiol,

Y es una pell com de bota;

Pero te bastanta labia,

Y diu que no ha pres estat,

Perque 'l home es un malvat...

¡Que ho espliqui a la seba abia!

La Lluisa feya parlar

Dels sens escrits eminents:

¡Quins versos! ¡Quins pensaments!

¡Quin modo de dialogar!

Tothom la te per molt sabia;

Pero densá que ha renyit

Ab un poeta... ¡bona nit...!

¡Que ho espliqui a la seba abia!

Don Pau es un home vell,

Que no sabia ni 'l Narro;

Yo l' habia vist tirá un carro

Y ara un cotxo 'l tira a 'n ell.

Y desde que es rich te rabia,

Segons diu, cuan veu pel mon

Que 's dona llustre un pelon...

¡Que ho espliqui a la seba abia!

En Juan es un estrambóich:

Parla mal de tot govern;

Y crida: aixó es un infern,

Una anarquía, un despóich;

Y diu que 'l poble una gabia

Mereix per ser tan honrat,

Y que si ell fos diputat...

¡Que ho espliqui a la seba abia!

Y aquets que fan escrafall

Del vi bo y la butifarra,

Y 'ls que 's burlan de 'n Pitarra

Y no saben fe' un ventall;

Y lo escriurer jo també

Y buscarme mal de caps,

Jo que tinch l' abia a ca 'n taps,

¿A 'n a qui ho explicaré?

BONAVENTURA GATELL.

A DON BLAY MÁRFAGAS.

San Vicents de Torelló 18 de juny de 1865.

Amich Blay: me alegraria que estos cuatro mots de lletra 't trobessin ab la més perfecta salut, com es la meba, à Deu gracias. Vaig rebre ta apreciada, y en contestació à ella 't dich que per aquí tots estem bons y sans, menjant lo pa fins à las crostas.

Del gran de casa no sé que 'n farem: la dona sempre 'm diu que no sap d'ahont lo vam traurer. Ja saps que 'l volia fer ser manyà y no va poder entrarhi de cap manera: lo mateix ha succehit ara que 'l tenia de aprenent de espar-denyar. Lo faig cavar, y tampoch hi te gens de tareya, de manera que m' esguerra tota la feina. Ab uns senyors que abí van passar y que 's dirigeixen cap à Ribas à pèndrer las aiguas, los hi vaig explicar totas aquestas cosas del xicot, y 'm yaren dir que l' enviés à Vich à estudiar per capellà. Aixins penso ferho, sino fora un perdut tota sa vida.

En Ramonet ja es un altre cosa: casi be ja sap de cor totas las respuestas de la lletania.

La dona del teu amich Quico té ganas de baixar à Barcelona à criar, y m' encarrega que veigis de trobarli una bona casa que tinguin una criatura de vuit à nou mesos. De la llet ja 'n pots respòndrer.

Lo que m' esplicas dels carrils me deixa ab un pam de boca, encara que 'l rectó ja 'ns en va dir alguna cosa un dia desde la trona, parlant dels miracles del nostre patró. Ab lo que 'm contas, de aquí casa al poble, que hiá mitx' hora bona com saps, hi deuriem estar un no res ab lo camí de ferro; pero per ço, jo no voldria pas que 'l linguessim, perque he sentit à dir à persona que té molta lletra menuda, que 'ls carrils son causa de la malura dels raimis, que no deixa de ser una calamitat de las més grossas.

Si no es incomodarte, desitjaria que 'm portessis unas quantas dotsenas de papers per fer grassiosas, que per aquí no se 'n pot trobar ni una per remey, que sigui fresca. La dona també 'm diu que fassis lo favor de enviar unas quantas mostres de indiana, que escullirà la que mes li agradi, y t' encarregarà que ni portis roba per fèrsen un devantal. Veijas tu mateix que no sigui una cosa massa cara.

Fins un altre dia, à no ser que 'm determinés de baixar à eixa ab én Jaume Nelu passat demà.

Recados de la dona y las criaturas, de 'n Quico y sa muller, y tots los demes companys y amichs, y disposa d' aquell que t' aprecia,

PAU BUNYEGAS.

P. D. Si no rebessis la present, ves al correo à buscar-la, perque m' interessa l' encarrech que 't faig de las grassiosas.

EPÍGRAMAS.

UN NATURALISTA.

Jo coneix uns animals
que sòls viuen de las flors.

UN LITERATO.

Pot ser son los trobadors
que escrihent pe 'ls jochs florals.

Un embustero contaba
que casi totas las nits,
mentres lo poble roncaba,
ab sa màjica invocaba
tota mena d' esperits.

Un xicot que s' ho va créuer,
li digué ple de il·lusions:
donchs feume el favor de veurer
l' esprit de vi; que 'm vull treurer
las facas dels pantalons.

L' INGLÉS.

—¿Qué està flaca l' Asunció
Desde que estima!

—No, Paca,

L' Asunció sòls està flaca
Desde que puja 'l coló.

—La casa que 's fa en Climent
Li deu costà un dineral;

¿D' ahont surt?

—¿Ob, té molt talent,

Y sent del Ajuntament....

—Chist... que ve un municipal.

Un chicot molt pillastron

Esplicaba al senyor Feu:

—Lo meu pare, aquí ahont me veu,
Feya rotllu en aquet mon.

—¿Qué era general?

—Molt mes.

—¿Ministre?

—Mes, mes, li deya.

—¿Feya lleys?

—No.

—¿Donchs qué feya?

—Feya forsas pe' ls carrers.

BONAVENTURA GATELL.

CHARADA.

Qui té primera, algo té;
Qui està segona, està roig;
Sens tersa, ningú fa goig;
La quarta no vol dir ré.
Prima y dos es verb actiu;
Fa 'l butigué prima y tres;
En tres y prima tot hi es;
Tersa y quarta es adjectiu.
A mi m' agrada 'l pernil,
Segona y anles tercera;
Y tersa dos y primera
Se 'n veu de molt bo à can Gil.
Si dos y tersa combinas,
Trovaràs un que té bot,
Y es un ofici l' meu tot.
¿A veura si l' endevinas!

SÍMILS.

—¿En qué se sembla un sargento à una regadora.
—En que tots dos han sigut soldats.

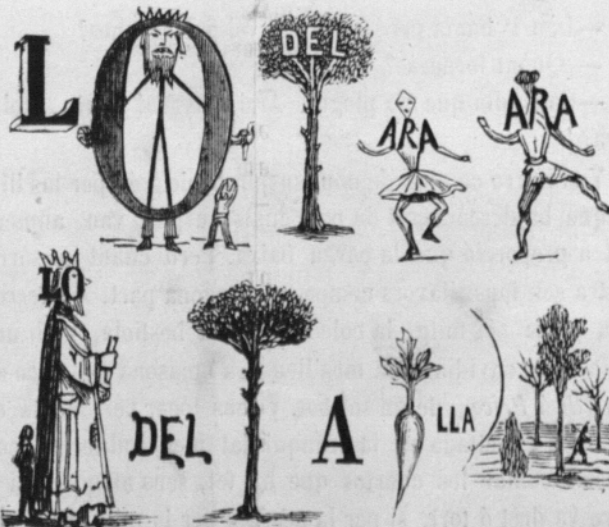
—¿En qué se sembla la barana del pont del Diable al
ministeri Narvaez?

—En que tots dos van caure.

—¿En qué se sembla la música à san Pera?

—En que tots dos tenen claus.

GEROGLÍFICH.

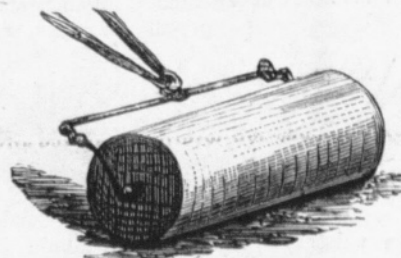
La solució 's donarà en el número que ve.

AVIS

A LOS AFICIONATS A LO FAUSTO.

Lo apotecari de lo carrer d' en Petri-
xol ven baratet Margaridas com la mos-
tra, plenas del aixarop que vullguian. S'
tractan ab lo aprenent y no'ls sap enten-
drer, demanin ampollas de capil·lera.

Narvaez.

DESPAITSX TELEGRAFICH.

EN LLUIS GONZAGA BRAVO.—¿San Antoni!
LA OPINIÓ PÚBLICA.—¿De morros!

ANUNCI.

ALBUM HUMORÍSTICH

DEL

SENYOR PETREQUIN.

¿A ral la entrega! Un aixam de litografias, mots picants,
alusions oportunas... en fi: los que aquet carnaval van
veurer ó sentir parlar del album del carnaval, fassentse car-
rech que ara se 'ls presenta la ocasió de adquirirlo, cosa
fins ara impossible. ¿Volen mes ganga?

Hi ha láminas pintadas y sens pintar, acudits, caricatu-
ras, cuadros, vamos: de tot.

A los 500 primers suscriptors se 'ls espera la ganga
que poden traurer un cuadro al oli, que se rifará entre ells.
¿Vaja! ¿Qui no posa no treu!

Vaijin à ca 'n Lopez, paguin, prenguin recibo y núm-
ero del billet, y baix la nostre responsabilitat, los assegurem
que... ¡riurán! (1)

(1) ¿De debó, riurán!

Ara dissimulin.

E. R. — Juan Jordi.

Barcelona 1865.—Imprenta de Narcís Ramírez, Pasatje de Escudillers
número 4.